

ואלו חן הלוקין:

הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתני ולממזר. אלמנה וגרושה - חייבין עליה משום שני שמות, גרושה וחלוצה - אינו חייב אלא משום אחת בלבד.

הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, ואוכל חלב ודם ונתר ופגול וטמא, והשושט ומעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, והמפסם את השמן, והמפסם את הקמורת, והסך בשמן המשחה, והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו.

כמה יאכל מן המטביל ויהא חייב?

רבי שמעון: כל שהוא, וחכ"א: כזית.

אל ר"ש: אי אתם מודים לי בנאכל נמלה כל שהוא שהוא חייב? אמרו לו: מפני שהיא כברייתתה. אמר להן: אף כמה אחת כברייתתה.

יג:

חייב כריתות תני, חייב מיתות ב"ד לא קתני, דמתני' כר"ע. דתניא: לר"ש: חיי"כ וחייב מיתות ב"ד ישנו בכלל מלקות ארבעים. לר"ע: חיי"כ אם עשו תשובה - ב"ד של מעלה מוחלין להן, חייב מיתות שאם עשו תשובה - אין ב"ד של מטה מוחלין להן. ר"ש: חיי"כ בכלל היו, ויצאת ירת באחותו לדנו בכרת ולא במלקות.

טעם ר"ש: דאם לא תשמור לעשות את כל דברי התורה הזאת, וכתבי: וחפלאה את מכותך, הפלאה זו מלקות כוהפילו השופט והכרו לפניו אם לא תשמור לעשות את כלו. ולא חייב עשה דאם לא תשמור. וכברא מ"א: כל מקום שנאמר 'חשמו פן ואל' - אינו אלא לא תעשה. ולא לאו שאין בו מעשה - דלעשות. ולא לאו שניתק לעשה - דדומיא דלאו דחסימה. השתא, כולוהו ודומיא דלאו דחסימה.

טעם ר"ע: כירשעו - משום רשעה אחת אתה מחייבו ולא משום שתי רשעיות ולר"ש: ה"מ מיתה וממון או מלקות וממון, אבל מיתה ומלקות מיתה ארוכה היא.

ולר"ע: א"ה גם חיי"כ, מאי אמרת? שאם עשו תשובה, השתא לא עשו!

ר"א: בפירוש ריבתה תורה חייב כריתות למלקות, גמר לעני מלעניך. מתקין ראב"ם: אי הכי, חייב מיתות ב"ד נמי נגמרם מעיני מלעניך! דננין לעיני מלעניך, ואין דנין מעיני מלעניך. וקשה: דמאי נפק"מ והא תנרי: 'ושב הכהן ובה הכהן' - זו היא שיבה זו היא ביאה! ועד לגמור מעיני מלעני, דהא גמור לעיני מלעניך! כירשעו משום רשעה אחת אתה מחייבו ולא משום שתי רשעיות ברשעה המסורה לב"ד הכתוב מדבר.

ר"ב: התרו בו למיתה - לכ"ע אין לוקה ומת, וחלקו דהתרו בו למלקות, לר"ש: לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו,

ולר"ע: לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו. ולר"ע: כ"כ לאזהרת כרת שהרי פסח ומילה ענש א"פ שלא הזהיר. דאזהרה לקרבן דפסח ומילה אין בה אזהרה - לא מייתי קרבן דאיתקש כל התורה לעכו"ם דשב ואל תעשה, לאפוקי הני דקום עשה.

רבינא: לעולם כדאמרין מעיקרא, שאם עשו תשובה - ב"ד של מעלה מוחלין להן, והיינו דאי לא עשו, לא פסיקא מילתא לכרת.

רבי יצחק: חייב כריתות בכלל היו ויצאת כרת באחותו לדנו בכרת ולא במלקות

ורבנן: כרת באחותו לחלק, כר"ע בשאן כולם בהעלם אחד חייב עכא"א לחלק - מ"אל אשה נדרת טומאתה, לחייב על כל אשה ואשה. אפשר שגם לומדים מכאן.

וכרת דאחותו לחייבו על אחותו שהיא אחות אביו שהיא אחות אמו, ומשכח"ל ברשיעא בר רשיעא.

וה"ר יצחק: הא נפקא מק"ו. רחמי אר"ע שאלו את רגור"ה באיטלי של עימאם שהלכו ליקח בחמה למשה בנ של ר"ג הבא על אחותו שהיא אחות אביו שהיא אחות אמו, חייב רק אחת, או חייב עכא"א? אפי' לו זו לא שמענו,

אבל שמענו: הבא על חמש נשים נדות בהעלם אחד שחייב עכא"א, מק"ו, נמדה שם אחד חייב עכא"א, כ"ש כאן שלשה שמות.

ואידך: ק"ו פריא הוא, מה לנדה שכן גופין מוחלקין.

ואידך: האי ודאי ק"ו פריא הוא! אלא נפקא מאחותו דסיפא.

ואידך: אחותו דסיפא לחייבו על אחותו בת אביו ובת אמו, לומר שאין עונשין מן הדין.

ואידך: א. גמר עונש מאזהרה, ב. נפק"ל מאחותו דרישא.

ואידך: ההוא מיבעי לחלק כרת למפטם ולסך.

ואידך: פריא: דכל מקום שאתה מוצא שני לאוין וכרת אחד, חלוקין הן לקרבן.

ב. ואפי' לא סל ב"א נפקא מ"איש אשר ישכב את אשה דוח'.

ואידך: לרש"י: מנין שאין האשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה? שאל: ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה ונו,

יד: וטמא שאכל את הקדש.

הבא למקדש טמא: עונש: 'את משכן ה' טמא ונכרתה, אזהרה: 'ולא יטמאו את מחניהם'.

טמא שאכל את הקדש:

עונש: והנפש אשר תאכל וגו' אשר לה' וטומאתו עליו ונכרתה, אזהרה: ר"ל בכל קדש לא תגע.

ר"ז מברא: 'וטומאתו עליו ונכרתה, אם: 'עוד טומאתו בו, לעונש ואזהרה. ר"ל לא כר"ע:

דלא גמיר גז"ש

ור"ז לא כר"ל:

דס"ל הוא אזהרה לתרומה.

ולר"ל: אזהרה לתרומה מ"איש איש מורע אחרן והוא צרוע או וב',

דבר השוה בזרעו של אחרן - זו תרומה.

ולר"ז: ההוא לאכילה והא לגניעה.

ולר"ל: בכל קדש לא תגע הא מיבעי לטמא שנגע בקדש! שלוקה

אין לוקה - דההוא אזהרה לתרומה

ותר"ז: נגע בקדש, נכתב בלשון נגיעה, אזהרה לאוכל הוקש קדש למקדש.

והא דמיבעי: לטמא שאכל בשר קדש לפני זריקת דמים

ולר"ל: לוקה - בכל קדש לא תגע - אפי' לפני זריקה.

ולר"ז: לא לוקה, ד'טומאתו טומאת' לאחד זריקה הוא ד'מבכל קדש'.

ת"כ דר"ל: 'בכל קדש לא תגע' - אזהרה לאוכל.

ולא לנוגע ד'בכל קדש לא תגע ואל המקדש וגו', מקיש קדש למקדש, אף כל דבר שיש בו נטילת נשמה. ואי בנגיעה מי יש נטילת נשמה? אלא באכילה.

מו. רבנן מ"א: כל לא תעשה שקדמו עשה - לוקין עליו.

אמר לו: אמרת? א"ל: לא. אמר רב: האלהים! אמרה, כתיבא ותנינא. וישלחו מן המחנה ולא יטמאו את מחניהם תניא: הבא למקדש טמא.

ומה שחזר בו משום דקשיא ליה אונס.

דתניא: אונס שגירש, ישראל מחזיר ואינו לוקה, בהן לוקה ואינו מחזיר בישראל מחזיר ואינו לוקה, הא לא תעשה שקדמו עשה הוא, וילקה

ליגמר אונס ממרצא ש"ר שאף שלא עשה מעשה - ולו תראה לאשה כ"ש אונס - אם אינו ענין לפניו תהוה ענין לאחריו, שאם גירש יחיד.

והדי: דאונס לא נלמד ממרצא ש"ר שלוקה ומשלם!

אלא: שנלמד מש"ר ק"ו מאונס שלא לוקה ומשלם ולו תהיה לאשה,

ולמה נאמר? אם אינו ענין למוצש"ר תנהו ענין לאונס, אם אינו ענין לפניו תנהו ענין לאחריו.

וקשה: ומש"ר מאונס גם לא גמר, - דמה לאונס שכן עשה מעשה!
אלא: לא יאמר 'לו תתיר לאשר'! במוציא שם רע שהרי אשתו היא,
לפח נאמר: אם אינו ענין למרעש"ר תנהו ענין לאונס, ואם אינו ענין לפניו
 תנהו ענין לאחריו.

ואימא: ואם אינו ענין לפניו רמוצ'ש - נתנהו ענין לאחריו דידה דלא לק
- אין הכי נמי, ואונס למד ממנו.
ו"א"ל ללמוד ממנו לא בק"ו ולא במה מצינו - דמה למש"ר
שלא עשה מעשה
אלא רמא: כל ימיו בעמוד והחזר. וזכרון מ"ד כל ימיו בעמוד והחזר.

✦ ואף דלא דמי לאויה ללאו דחסימה - עשה יתירה לא גרע.
מזו: משא"כ כלאו שניתק לעשה - לנתק הלאו בא

הנחמא למד: ביטלו ולא ביטלו, ולא לפד: קיימו ולא קיימו,
 ודי"ו כמ"ד: בטלו - חייב, ולא בטלו - פטור.
 דתגו לפגור: כל מצות ל"ת שיש בה קום עשה, קיים עשה שבה פטור, ביטל
 עשה שבה חייב
 ושאלו: קיים פטור, לא קיים חייב, ביטל חייב, לא ביטל פטור?
 תגי: ביטלו ולא ביטלו, ושאלו: קיימו ולא קיימו.

וְחִלְקוֹ רִי"ו וְר"ל אֵי הַתְּרַת סֶפֶק שְׁמַה הַתְּרַא, אוּלַּא
 דְּשִׁבְעָה שְׁאוּכַל כֹּכֵר זֶה הַיּוֹם, וְעֵבֶר הַיּוֹם וְלֹא אֲכָלָה.
 לִרְיָ:
 אִינוֹ לִיקָה דְּהוּי לֹא שְׁאִין בּוּ מַעֲשֶׂה דְּאִין לִקּוּן עֲלִיו.
 וְלִרְיָ:
 אִינוֹ לִיקָה, מִשּׁוֹם דְּהוּי הַתְּרַת סֶפֶק, דְּלֹא שְׁמַה הַתְּרַא.

הנציח דולא תותוריו ממנו עד בקר והוותר ממנו עד בקר וגו'
 - בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה, לומר שאין לוקין עליו.
 הא לא בא הכתוב - לוקה, אלמא התראת ספק שמה התראה.
 מעט שבא הכתוב, הא לא בא - לוקה, אלמא לאו שאין בו
 ממש לזקוק עליו.

ורש"ב ל"ל: מ"ל באיך תאדרי: הכה זה וחזר והכה זה, קילל זה וחזר וקילל זה, הכה או קילל שניהם בבת אחת - חייב. לרי: בבת אחת - חייב, בזא"ז - פטור.

ולרית: הא ודאי לאו שאין בו מעשה הוא!
- מלבי"ם: כל לא תעשה, שבתורה, לאו שיש בו מעשה לוקין עליו
לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו, חוץ מנשבע, ומימר,
ומקלל חבריו בשם.

קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן:
 לישבילי תרי תנאי אליבא דר"י. ולר"ה הא ידידה, הא דרביה.

תנן התם: הנוטל אם על הבנים לדין לוקה ולא משלח, ודין: משלח ולא לוקה. וההבלי: כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה.

ארי"ה: זאת ועוד אחרת. אל"ר: היכא? אל"ל: לך ומצא, בדק ומצא.
דנתיא: אנם שגירש, בישראל מחזיר ואינו לוקה, ובבבלי לוקה ואינו מחזיר.

הניחא למאן דתני קיימו ולא קיימו.
ואף למי דביטלו ולא ביטלו- כגון שקיבל לה קידושין מאחר וכגון שהדירה ברבים.

והלכתם: נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, על דעת רבים - אין לו הפרה.

א. וזאת: **דטל משכונ ופאה ומשכח** "ל בקיימו ולא קיימו, וביטלו ולא ביטלו!
- שם כיון דחייב בתשלומין - אין לוקה ומשלם.

מז: הגר הוא דפקע.

התנן: מצות פאה להפריש מן הקמה, לא הפריש מהקמה
מפריש מן העמרין, לא הפריש מהעומרין - מפריש מן הכרי עד שלא מירח, מירחו
מעשר ונותן לו !

וואך לר"י"ט:

דאף מפריש מהעיסה - משכח"ל דאכל עיסה.

אֵלֶּה זאת ועוד אחרת **פאה**, ולא אונס, לדבר מצוה יש הפרה תמיד.
מלמד תשב"ר שפשע בינוקי והחורבני של מצאו דדייק כמותו

והאוכל נבילות ומריפות שקצים ורמשים וכו'.

ר"י: האוכל ביניתא דבי כרבא - מלקינן משום שרין השורץ על הארץ.
וכן היה אחד שאכל והלקהו ר"י
אב"י: אכל פוטיתא לוקא ארבעה.

צרעה - לוקה שש, משום שרץ העוף.

רב אחאי: המשהה את נקיבו - עובר משום לא תשקצו.
רבב"א: מאן דשתי בקרנא דאומנא - עבר משום לא תשקצו.

רבר"ה: ריסק תשעה נמלים והביא אחד חי והשלימין לכזית.
 לוקה ו', ה' משום בריה, ואחד משום כזית נבילה.
 רבא מריה אפילו שנים והוא. רבינא: אפילו אחד והוא.
 ולא חלק: הא ברברבי, והא בזוטרי.

אכל מכל ומעשר ראשון שלא נימלה תרומתו וכו'.

אמר רבי: **אכל טבל של מעשר עני - לוקה.**
אמר ר' יוחנן: יכול יתחייב רק על הטבל שלא הורם ממנו כל עיקר.
הורם ממנו תרומה גדולה ולא הורם ממנו מעשר ראשון,
מעשר ראשון ולא מעשר שני ואפי' מעשר עני מנין?
תל' ל"א טובל באוכל בשעריך ונ', ואילו אמר: ואכלו בשעריך ושבעו,
מה להלן מעשר עני? אמר ר' יוחנן: מעשר עני. ואילו אמר: ולא תוכל
מה להלן מעשר עני? אמר ר' יוחנן: מעשר עני.

ב. רב יוסף: כתנאי. שחלקו אי ודאי טובלו או אינו טובלו
 יז. דר"א: א"צ לקרות שם על מעש"ע של דמאי וחב"א: קורא שם
 וא"צ להפריש.

ד"ה עד שחלקו בספיקו שיחלקו בודאי, אלא למה בודאי טובלו.
והוא אביו:
ובאן חלקו:
ל"א:
לא נחשדו עם הארץ על מעשר עני של דמאי, שממון הוא ומפרישו
ולדבנן: כיון שטירחה היא בשבילו לא מפרישו.

במה יאכל מן המבל ויהא חייב ר"ש כל שהוא וחכמים בכזית.

ר"ב מרשב"ל: מחלוקת - בחטה, אבל בקמח - דברי הכל כזית.
 י"ר מרשב"ל: כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו.

תנן א"ר ש' אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שחייב
אמרו לו מפני שהיא כברייטה, אמר להן אף חטה אחת כברייטה.
ו"ש: לדבריהם אמר, דלדידי אפי' קמח, כל שהוא. תרדו בחיטה כברייטה.
ורבנן: ברית נשמה חשובה, חטה לא חשובה.

ת"כ דרי"ר: דר"ש: כל שהוא למכות, אמרו כזית רק לענין קרבן והלמ"מ היא.

האוכל כבורים עד שלא קרא עליהם, קדשי קדשים חוץ לקלעים, קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה, השובר את העצם בפסח המהור - ה'ז לוקה ארבעים.
אבל המתיר במהור, והשובר בטמא - איז לוקה ארבעים.
הטמא אם על הכנים

רבי יהודה אומר: לוקח ואינו משלח, וחב"א: משלח ואינו לוקח.
זה הכלל: כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה.

רבב"ח מרי"ו: זו דברי ר"ע סתימתאה, [ולא אמר כר"ש דקמ"ל דגם ר"ע ס"ל כר"ש].

ומתני' לא בחכ"א: בכורים הניחה מעכבת בהן, וקריאה אין מעכבת בהן.
דתניא אר"ש: 'ותרומת ירך' - אלו בכורים.

מה בא זה ללמדנו? אם לאוכלן חוץ לחומה, ק"ו
ממעשר הקל שלוקה,
אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן, שלוקה.
'ענבותיך' - זו תודה ושלמים.

מה בא זה ללמדנו? אם לאוכלן חוץ לחומה, ק"ו ממעשר, אלא לאוכל בתורה ושלמים לפני זריקה שלוקה. ובכורות - זה הבכור. מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה, ק"ו ממעשר, אי לפני זריקה ק"ו מתודה ושלמים, אלא לאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שלוקה. בקרך וצאנך - זו חטאת ואשם. מה בא זה ללמדנו? אם לאוכלן חוץ לחומה, ק"ו ממעשר אי לפני זריקה, ק"ו מתודה ושלמים, אי לאחר זריקה, ק"ו מבכור! אלא לאוכל מחטאת ואשם אף אחר זריקה חוץ לקלעים - שלוקה. גררך - זו עולה. מה בא זה ללמדנו? אם לאוכלן חוץ לחומה, ק"ו ממעשר! אם לפני זריקה, ק"ו מתודה ושלמים! אם לאחר זריקה, ק"ו מבכור! אם חוץ לקלעים, ק"ו מחטאת ואשם! אלא לאוכל מן העולה לאחר זריקה אפילו בפנים - שהוא לוקה.

רבא: קילס לר' שמי שאמו יולדת אדם גדול כר"ש תלד, ואי לא - שלא תלד! ואף דאפשר לפרוק: חומרא דבכורים ממעשר? שאסורים לזרים, אדרבה, מעשר חמור, שאסור לאונן! חומרא דתודה ושלמים ממעשר שטעונין מתן דמים ואימורין לגבי מזבח, אדרבה, מעשר חמור, שטעון כסף צורה! חומרא דבכור מתודה ושלמים שקדושתו מרחם, אדרבה, תודה ושלמים חמורים, שטעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק חומרא דחמאת ואשם מבכור שכן קדשי קדשים, אדרבה, בכור חמור, שכן קדושתו מרחם! חומרא דעולה מחמאת ואשם שכן כליל, אדרבה, חטאת ואשם חמירי, שכן מכפרי! וכולהו חמירי מעולה, דיש בהן שתי אכילות! ומה שאמרי: שמי שתלד אמו כר"ש היינו למה שסבר, שסרס לקרא ודריש. ולא דמזהירין מן הדין, אלא דאיסור בעלמא הוא ולא למלקות. זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה, לר"ש לוקה חמש! - דמיחדי לאו לכאורא! דקרא יתירא הוא דלמח חוד לרש' והבאת שם וגו' אחר שאמר 'לא תוכל לאכלם' אלא ליחד לאו.

גופא רבא: זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה, לר"ש לוקה חמש. יח. משום 'זר לא יאכל כי קדש הם' ולא לקי. דה"מ במקום שלכהנים חזי, הכא לכהנים גם לא חזי. ולא לקי. משום 'ובשר בשדה טרפה לא תאכלו', דביצא חוץ למחיצתו נאסר. דהכא בפנים נמי לא חזי. ולא לקי. לא יאכל כי קדש הם' ברא ליתן ל"ת על אכילת פסול. דה"מ היכא שקודם פסולו חזי, הכא קודם פסולו גם לא ראוי. אלא לקי: מאיד דרא דכל שהוא ב'כליל תהיה', ליתן ל"ת על אכילתו. ר"ג מר: כהן שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה - לוקה. ומדאשר מפר בהם ולא לפני כפרה דלאו הבא מכלל עשה לאו הוא - דא"ה: וכל בהמה מפרסת פרט וגו' אותה תאכלו ל"ל את זה לא תאכלו. אלא ר"ג מר: זר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה - פטור. ד'ואכלו אותם אשר כופר בהם' במקום שלא קרינן 'כופר בהם' - לא קרינן ביה 'זר לא יאכל'.

ר"א מר: ר"ג מר: חכמים - הנחה מעכבת בהן. קרייה אין מעכבת בהן. וחק דר"א: הפריש בכורים קודם לחג ועבר עליהן החג - ירקבו, דקרייה מעכבת בהן. היינו ברי: דכל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו. ב. ראב"י: מתני בדרא מר"ז וקשיא מדרי' אדרי' דמחל לר"ז: בכורים הנחה מעכבת בהן, קרייה אין מעכבת בהן? ומאיד ארי: מותרין לכהנים - הראוין לקרייה משקרא עליהן, ושאיין ראוין לקרייה - משראו פני הבית. קרייה אקרייה לא קשיא: הא רבי שמעון, הא רבנן. הנחה אהנחה לא קשיא: הא רבי יהודה, והא רבנן. דתניא ר"י: והנחתו - זו תנופה. ד'והניחו' הרי הנחה אמור וראב"י חלק: 'ולקח הכהן הטנא מידך' ראב"י: לימד על הבכורים שטעונין תנופה, דאיתא 'יד יד' משלמים, רשם כתיב: 'ידיו תביאנה את אשי ח', מה כאן אף להלן כהן, ובעלים, דמניח כהן ידיו תחת ידי בעלים ומניף [לר"י לא שנה לעכב בתנופה ולראב"י שנה לעכב]